

TROMMELVLIES 7: Liedjes die in je hoofd schieten

Muziek = associatie.

Ik zat vanmiddag op de fiets (hetgeen in mijn geval op zichzelf al een hele prestatie is), op weg naar een bestemming (tja, vrij logisch). Halverwege mijn traprit kwam er een meisje (jaar of zeventien) achter me rijden (ook op een fiets) en in eerste instantie dacht ik dat ze met iemand samen fietste – ze babbelde namelijk aan één stuk door. Toen ik even vluchtig omkeek, zag ik dat ze in een mobiele telefoon zat te ratelen. Ze heeft zo'n tien minuten achter me gefietst en gedurende die tien minuten ook onafgebroken gepraat. Hardop. Roddels, intieme geheimen, 'Nee, ik zal het niet verder vertellen', stemverheffing, 'Dan moet die teringbitch ook maar van mijn fucking portemonnee afblijven!', vloeken en giechelen en slecht geacteerde verbazing. Kortom een live mini realitysoap voor één juffrouw, één rijwiel en één gsm.

Maar waar het me nou om gaat: vanaf de eerste woorden die ik haar achter me in het mobieltje hoorde spugen, schoot er een deuntje in mijn hoofd, en dat is daar de rest van de middag blijven hangen. *Girl on the 'phone* van The Jam, van de elpee *Setting Sons*. 'She's telling me this and she's telling me that...' Dat liedje draag ik dus al sinds 1979 met me mee in mijn innerlijke systeem, ergens in een dossierlaatje van mijn hersenarchief, en het dient zich bij toepasselijke gelegenheden aan. Is dat niet nóg gemakkelijker dan een mp3-speler? Een levenslang cumulatief toenemende voorraad inwendige deunen, op afroep te beluisteren en per situatie toe te passen. Ja, helaas zal ook zo'n onuitwisbaar wijsje van een Frans Bauer zich wel eens hinderlijk en ongevraagd opdringen, maar daar is weinig aan te doen.

Sirenes overstemmen een autoalarm. Junior Murvin zingt in mijn rechteroor.

Kijken of dat andersom ook werkt, met een aantal willekeurig uit de kast getrokken platen.

Any Trouble, Stiff 1980. Ja, lullig maar waar, als ik de verwarming een graadje hoger zet, zing ik daar onhoorbaar en inwendig heel vaak kort hun *Turning up the heat* bij.

Thomas Dolby's *Aliens Ate My Buick* uit '88 (hoe kom ik dáár nou op? – o, zeker door de hoes van de nieuwe Loudon Wainwright III). Ja, dompel ik ijsklontjes in mijn zoveelste Jack Daniel's, neurie ik *May the cube be with you*.

Barry Reynolds' *I Scare Myself*, Island 1982. Ja, zijn eigen versie van het door mevrouw Faithfull zo vet gezongen *Guilt* begeleidt eigenlijk mijn meeste handelen.

Enzovoort.

Ik heb het niet bedacht, het overkomt me simpelweg. *Don't ask me* van OK Go dreint lekker zeikerig langs mijn overpeinzingen.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: peddelend *Another travellin'* song van Bright Eyes (maar *The patience business* van Something Happens mag ook).